

[Bertel Dahlgaard.]

enig med mig i, at det foreliggende forslag vanskeligt kan tages som en opfyldelse af dette løfte, når to trediedele af det beløb, der her er tale om, anvendes, ikke til de produktive formål, der nævnes i åbningstalen, men til uproduktive formål.

Det siges i den citerede udtalelse i åbningstalen, at regeringen vil overveje mulighederne for at genudlåne tilbagebetalte beløb, men der er jo ikke tale om noget sådant i forbindelse med dette lovforslag, ifølge hvilket midlerne alene foreslås anvendt til tilskud, og jeg vil derfor gerne spørge — idet jeg stadig henviser til statsministerens udtalelse i åbningstalen — om regeringen da overvejer at foreslå de renter og afdrag genudlånt, som indkommer gennem forrentningen og amortisationen af de Marshallpenge, der udlåntes i 1950 og 1951, og som efter de gældende bestemmelser afskrives på reguleringskontoen i nationalbanken. Jeg vil i det hele taget gerne bede den højtærede minister oplyse, hvor store beløb der her årligt vender tilbage som renter og afdrag, og hvor store beløb der kan ventes på denne post i de kommende år. I regeringens økonomiske årsoversigt siges der ikke noget herom, lige så lidt som der findes oplysninger om det andetsteds, der står til rådighed for offentligheden.

Alfred Jensen: Jeg kan ikke deltage i denne lovprisning af De Forenede Stater i anledning af de lån og den hjælp, der er ydet gennem Marshallplanen, og jeg vil ikke tro, det er nødvendigt for mig her at redegøre hvorfor; det er der så tit redegjort for fra mit partis side, dels af mig, dels af det ærede medlem hr. Aksel Larsen og andre medlemmer af vor gruppe. Jeg synes dog gerne, jeg her vil understrege, at man, når man fremsætter denne tak, også burde tage i betragtning, hvilke ulemper og hvilke betingelser der var forbundet med denne Marshallhjælp, som bl. a. betyder, at vi ikke har mulighed for at udvide vor handel med øst i overensstemmelse med landets interesser. Jeg synes heller ikke, man kan se bort fra, at netop denne tilslutning førte os ind i en politik, der har betydet, at militæruddigterne er blevet på det nærmeste

tredoblet. Det er dog ting, der må tages i betragtning, når regnskabet skal gøres op.

Indholdet af dette lovforslag tilfredsstiller os ikke. For det første er vi modstandere af, at de 70 mill. kr., der er omtalt i § 2, bruges til militære formål. Yderligere motivering for mit standpunkt er vist ikke nødvendig, den er tilstrækkeligt kendt.

Dernæst er vi heller ikke tilfredse med den udformning, § 3 har fået, hvorefter det omtalte beløb på 15 mill. kr. skal gå til teknisk-videnskabelig forskning. Ved tidligere lejligheder har vi talt om, at disse penge ikke alene burde bruges til teknisk-videnskabelig forskning, men til almen videnskabelig forskning; den opfattelse har vi stadigvæk, og vi mener, at formålet her er altfor indsnævret.

Endelig er der bestemmelserne i § 4 om restbeløbets overførelse til produktivitetsfonden. Om denne fond har jeg haft lejlighed til at udtale mig, da forslaget om dens oprettelse var til behandling i fjor. Da gjorde jeg opmærksom på, at ingen her i Danmark, heller ikke arbejdere eller småkårsfolk, er modstandere af, at produktiviteten forøges, for såvidt det ikke går ud over beskæftigelsen, og for såvidt det ikke betyder en større indsats af, et større slid på den legemlige arbejdskraft. Jeg rejste spørgsmålet om, hvad man ville gøre for at sikre dem, der blev overflødiggjort ved forbedringer af produktionsapparatet, om der var mulighed for at sikre dem beskæftigelse. Det kom der naturligvis ikke noget svar på, for det er klart, at sådant svar kan ikke gives, og forslaget var da heller ikke ledsaget af hverken bemærkninger eller bestemmelser, der tog sigte på at skaffe beskæftigelse til dem, der på grund af tekniske forbedringer blev overflødig.

Nu er der gået et års tid, siden denne lov blev vedtaget, der mangler i hvert fald kun nogle få dage, nu kan vi se, hvordan disse penge anvendes, og det viser sig jo, at de ikke alene anvendes til at sikre en bedre udnyttelse af de maskiner, der forefindes, og til at forbedre det tekniske apparat, men at de også anvendes til at presse mere arbejde ud af arbejderne. De ofte højt lønnede rationaliseringsekspertes, der sendes rundt på virksomhederne, har som deres vigtigste opgave at få aflønningssystemet omlagt på